Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 16. novembra 2016*

„Predhodno odločanje — Direktiva 97/67/ES — Člen 9 — Poštne storitve v Evropski uniji — Obveznost prispevka operativnih stroškov regulativnega organa za poštni sektor — Obseg“

V zadevi C-2/15,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče, Avstrija) z odločbo z dne 17. decembra 2014, ki je prispela na Sodišče 7. januarja 2015, v postopku

DHL Express (Austria) GmbH

proti

Post-Control-Kommission,

Bundesminister für Verkehr, Innovation und Technologie,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi J. L. da Cruz Vilaça (poročevalec), predsednik senata, M. Berger, sodnica, A. Borg Barthet, E. Levits in F. Biltgen, sodniki,

generalni pravobranilec: P. Mengozzi,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za DHL Express (Austria) GmbH P. Csoklich, odvetnik,

— za Post-Control-Kommission E. Solé,

— za avstrijsko vlado C. Pesendorfer, agentka,

— za belgijsko vlado J. Van Holm in S. Vanrie, agenta,

— za špansko vlado A. Rubio González, agent,

— za francosko vlado D. Colas in R. Coesme, agenta,

* Jezik postopka: nemščina.

— za norveško vlado I. Thue in J. T. Kaasin, agentki,

— za Evropsko komisijo G. Braun in P. Costa de Oliveira, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 16. marca 2016

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 9 Direktive 97/67/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. decembra 1997 o skupnih pravilih za razvoj notranjega trga poštnih storitev v Skupnosti in za izboljšanje kakovosti storitve (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 3, str. 71), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2008/6/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. februarja 2008 (UL 2008, L 52, str. 3) (v nadaljevanju: Direktiva 97/67).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo DHL Express (Austria) GmbH (v nadaljevanju: DHL) in Post-Control-Kommission (komisija za nadzor poštnih storitev, Avstrija) zaradi odločbe zadnjenavedene, s katero je družbi DHL naložila, da mora finančno prispevati k operativnim stroškom Rundfunk und Telekom Regulierungs-GmbH (regulativni organ za poštni sektor) (v nadaljevanju: RTR).

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V uvodnih izjavah 27 in 28 Direktive 2008/6 je navedeno:

„(27) Od izvajalcev poštnih storitev se lahko zahteva, da prispevajo k financiranju univerzalne storitve, kadar je predviden kompenzacijski sklad. Pri določitvi podjetij, od katerih bi se lahko zahtevalo, da prispevajo v kompenzacijski sklad, bi morale države članice upoštevati, ali je mogoče storitve, ki jih nudijo takšna podjetja, z vidika uporabnika šteti za storitve, ki sodijo v okvir univerzalne storitve, saj so v zadostni meri medsebojno zamenljive z univerzalno storitvijo, ob upoštevanju značilnosti storitev, vključno z značilnostmi dodane vrednosti, ter njihove predvidene uporabe in določanja cen. Ni nujno, da te storitve vsebujejo vse značilnosti univerzalne storitve, kot sta dnevna dostava ali popolna pokritost države.

(28) Da bi se pri določanju prispevka teh podjetij za stroške zagotavljanja univerzalne storitve v državi članici upoštevalo načelo sorazmernosti, bi morale države članice uporabiti pregledna in nediskriminacijska merila, kot je na primer delež teh podjetij pri dejavnostih, ki spadajo na področje univerzalne storitve v tej državi članici. Države članice lahko od izvajalcev, ki morajo prispevati v kompenzacijski sklad, zahtevajo uvedbo ustreznega ločenega računovodstva, da se zagotovi delovanje sklada.“

4 V uvodni izjavi 47 te direktive je navedeno:

„Vloga nacionalnih regulativnih organov bo verjetno še naprej ostala odločilna, zlasti v tistih državah članicah, kjer prehod na konkurenčnost še ni končan. V skladu z načelom ločevanja regulativnih in operativnih funkcij bi morale države članice zagotoviti neodvisnost nacionalnih regulativnih organov in s tem tudi nepristranskost njihovih odločitev. Ta zahteva po neodvisnosti ne posega v institucionalno avtonomijo in ustavne obveznosti držav članic niti v načelo nevtralnosti v zvezi s predpisi v državah

članicah o lastninskopravni ureditvi iz člena 295 Pogodbe. Nacionalni regulativni organi bi morali imeti pri izvajanju svojih nalog na voljo vse potrebne vire glede zaposlovanja, strokovnega znanja in izkušenj ter finančnih sredstev.“

5 Člen 2, točka 14, Direktive 97/67 določa:

„V tej direktivi se uporabljajo naslednje definicije:

[…]

14. dovoljenja: vsako dovoljenje, ki določa pravice in obveznosti[,] značilne za poštni sektor, in dovoljuje podjetjem izvajanje poštnih storitev ter po potrebi gradnjo in/ali obratovanje njihovega omrežja za izvajanje teh storitev v obliki splošnega dovoljenja ali posamičnega dovoljenja, kot je opredeljeno spodaj:

— ‚splošno dovoljenje‘: dovoljenje, ne glede na to, ali je urejeno s ‚skupinsko licenco‘ ali s splošnim zakonom, in ne glede na to, ali takšni predpisi zahtevajo registracijske ali deklaracijske postopke, za pridobitev tega dovoljenja pa zadevnemu izvajalcu poštnih storitev ni treba od nacionalnega regulativnega organa pridobiti izrecne odločitve, preden začne uveljavljati pravice, ki izhajajo iz dovoljenja,

— ‚posamično dovoljenje‘: dovoljenje, ki ga dodeli nacionalni regulativni organ in daje izvajalcu poštnih storitev posebne pravice, ali podredi delovanje tega podjetja posebnim obveznostim, ki dopolnjujejo splošno dovoljenje, kadar je to primerno, ko izvajalec poštnih storitev ne sme uveljavljati ustreznih pravic, dokler ne prejme odločbe nacionalnega regulativnega organa[.]“

6 Člen 2, točka 19, te direktive določa, da so „bistvene zahteve“ „splošni negospodarski razlogi, ki lahko spodbudijo državo članico, da postavi pogoje za ponudbo poštnih storitev. Ti razlogi so zaupnost korespondence, varnost omrežij glede prevoza nevarnega tovora ter spoštovanje pogojev za zaposlitev in sistemov socialne varnosti, ki jih določajo zakoni ali drugi predpisi in/ali kolektivne pogodbe, o katerih je bil dosežen dogovor med nacionalnimi socialnimi partnerji v skladu s pravom Skupnosti in nacionalnim pravom, ter, kjer je upravičeno, varstvo podatkov, varstvo okolja in regionalno načrtovanje. Varstvo podatkov lahko vključuje varstvo osebnih podatkov, zaupnost prenesene ali shranjene informacije in varovanje zasebnosti[.]“

7 Člen 7 te direktive v odstavkih 3 in 4 določa:

„3. Če država članica ugotovi, da obveznosti univerzalne storitve, kakor so določene v tej direktivi, povzročajo neto strošek na podlagi izračuna iz Priloge I in pomenijo nepravično finančno breme za izvajalca(-e) univerzalne storitve, lahko:

(a) vzpostavi mehanizem za povrnitev stroškov zadevnega(-ih) podjetja(-ij) iz javnih sredstev; ali

(b) uvede mehanizem za razdelitev neto stroška obveznosti univerzalne storitve med izvajalce storitev in/ali uporabnike.

4. Če se neto stroški delijo v skladu z odstavkom 3(b), lahko države članice ustanovijo kompenzacijski sklad, ki se lahko financira s pristojbinami izvajalcev storitve in/ali uporabnikov in ga upravlja organ, ki je neodvisen od upravičenca ali upravičencev. Države članice lahko podelitev dovoljenja izvajalcem storitev v skladu s členom 9(2) pogojujejo z obveznostjo finančnega prispevka v ta sklad ali obveznostjo upoštevanja obveznosti univerzalne storitve. Na ta način se lahko financirajo obveznosti izvajalca(-ev) univerzalne storitve za izvajanje univerzalne storitve iz člena 3.“

8 Člen 9 navedene direktive določa:

„1. Za storitve, ki so zunaj okvira univerzalne storitve, lahko države članice uvedejo splošna dovoljenja v obsegu, ki je potreben za zagotavljanje upoštevanja bistvenih zahtev.

2. Za storitve, ki so zajete v okviru univerzalne storitve, lahko države članice uvedejo postopke za odobritev, skupaj s posamičnimi dovoljenji, v obsegu, ki je potreben za zagotavljanje upoštevanja bistvenih zahtev ter za zagotovitev zagotavljanje univerzalne storitve.

Za podeljevanje dovoljenj:

— lahko veljajo obveznosti univerzalne storitve,

— se lahko naložijo, če je potrebno in utemeljeno, zahteve glede kakovosti, dostopnosti in izvajanja teh storitev,

— lahko, kjer je primerno, velja obveznost finančnega prispevanja k mehanizmu delitve iz člena 7, če zagotavljanje univerzalne storitve povzroča neto strošek in nepravično finančno breme za izvajalca ali izvajalce univerzalne storitve, določene v skladu s členom 4,

— lahko, kjer je primerno, velja obveznost finančnega prispevanja k operativnim stroškom nacionalnega regulativnega organa iz člena 22,

— lahko, kjer je primerno, velja, da je to odvisno od delovnih pogojev, ki jih določa nacionalna zakonodaja, ali določi obveznost spoštovanja teh pogojev.

Obveznosti in zahteve iz prve alinee in iz člena 3 se lahko naložijo samo imenovanim izvajalcem univerzalne storitve.

Razen v primeru podjetij, ki so bila imenovana kot izvajalec univerzalne storitve v skladu s členom 4, dovoljenja ne smejo:

— biti številčno omejena,

— za enake elemente univerzalne storitve ali dele nacionalnega ozemlja nalagati obveznosti univerzalne storitve in hkrati obveznosti finančnega prispevka za mehanizem delitve,

— podvajati pogojev, ki veljajo za podjetja na podlagi druge, sektorsko nespecifične nacionalne zakonodaje,

— nalagati tehničnih ali operativnih pogojev, razen tistih, ki so potrebni za izpolnjevanje obveznosti iz te direktive.

3. Postopki, obveznosti in zahteve iz odstavkov 1 in 2 so pregledni, dostopni, nediskriminacijski, sorazmerni, natančni in nedvoumni, vnaprej objavljeni in temeljijo na objektivnih merilih. Države članice zagotovijo, da je prosilec obveščen o razlogih za popolno ali delno zavrnitev ali preklic dovoljenja in vzpostavijo pritožbeni postopek.“

9 Člen 22 Direktive 97/67 določa:

„1. Vsaka država članica imenuje enega ali več nacionalnih regulativnih organov za poštni sektor, ki so pravno ločeni in operativno neodvisni od izvajalcev poštnih storitev. Države članice, ki ohranijo lastništvo ali nadzor nad izvajalci poštnih storitev, zagotovijo učinkovito strukturno ločitev regulativnih funkcij od dejavnosti, povezanih z lastništvom ali nadzorom.

Države članice obvestijo Komisijo, katere nacionalne regulativne organe so imenovale za izvedbo nalog, ki temeljijo na tej direktivi. Države članice objavijo naloge, ki jih morajo opraviti nacionalni regulativni organi, v preprosto dostopni obliki, zlasti kadar so te naloge dodeljene več kot enemu organu. Države članice zagotovijo, če je to primerno, posvetovanje in sodelovanje med temi organi in nacionalnimi organi, pristojnimi za izvajanje konkurenčne in potrošniške zakonodaje, pri zadevah skupnega interesa.

2. Nacionalni regulativni organi imajo posebno nalogo, da zagotovijo upoštevanje obveznosti, ki izhajajo iz te direktive, zlasti z vzpostavitvijo postopkov nadzornih in regulativnih postopkov za zagotavljanje univerzalne storitve. Lahko so tudi zadolženi za zagotavljanje upoštevanja predpisov o konkurenci v poštnem sektorju.

Nacionalni regulativni organi tesno sodelujejo in si medsebojno pomagajo z namenom pospeševanja uporabe te direktive v okviru pristojnih obstoječih teles.

3. Države članice poskrbijo, da so na nacionalni ravni na voljo učinkoviti mehanizmi, po katerih ima vsak uporabnik ali izvajalec poštnih storitev, ki je prizadet z odločbo nacionalnega regulativnega organa, pravico do pritožbe zoper odločbo pri pritožbenem organu, ki je neodvisen od udeleženih strani. Do končanja vsakega takega pritožbenega postopka velja odločba nacionalnega regulativnega organa, razen če pritožbeni organ ne odloči drugače.“

Avstrijsko pravo

10 Člen 34 Bundesgesetz über die Einrichtung einer Kommunikationbehörde Austria („KommAustria“) (zvezni zakon o ustanovitvi organa za komunikacije „Austria“ („KommAustria“), v nadaljevanju: KOG) o financiranju avstrijskega regulativnega organa določa:

„1. Stroški, ki jih ima [RTR] zaradi opravljanja nalog iz člena 17(2), (4) in (7), povezanih s ‚telekomunikacijskih sektorjem‘, se po eni strani financirajo s finančnimi prispevki, po drugi pa iz zveznih proračunskih virov. Subvencija iz zveznega proračuna v letnem znesku 2 milijona EUR se [RTR] izplača v dveh enakih obrokih, in sicer 30. januarja in 30. junija. [RTR] do 30. aprila naslednjega leta zveznemu ministru za promet, inovacije in tehnologijo predloži poročilo o uporabi teh sredstev in zaključni račun. Skupni znesek drugih stroškov [RTR], ki se pokrivajo iz finančnih prispevkov, lahko znaša največ 6 milijonov EUR na leto. Zadevni zneski se znižajo ali zvišajo od leta 2007 naprej, glede na spremembe indeksa cen življenjskih potrebščin za leto 2005, ki ga je objavil avstrijski zvezni statistični urad, ali indeksa za predhodno leto, ki ga je nadomestil.

2. Finančni prispevki prihajajo iz ‚telekomunikacijskega sektorja‘. ‚Telekomunikacijski sektor‘ vključuje izvajalce, za katere velja obveznost prijave na podlagi člena 15 [Telekommunikationsgesetz 2003 (zvezni zakon o telekomunikacijah iz leta 2003)], če ne gre za zagotavljanje komunikacijskega omrežja in storitev, namenjenih za radiodifuzijo in storitve, povezane z radiodifuzijo (zavezanci za plačilo obveznega prispevka).

3. Finančni prispevki se določijo in pobirajo na podlagi razmerja med prometom vsakega zavezanca in skupnim prometom v tem sektorju, pri čemer izračun temelji na celotnem prometu, v državi ustvarjenem z izvajanjem telekomunikacijskih storitev.

[…]

13. Če podjetje ne spoštuje svoje obveznosti finančnega prispevka, oziroma je ne spoštuje ustrezno, Telekom-Control-Kommission z odločbo odredi plačilo finančnega prispevka. Prav tako se preplačila in opomini v smislu odstavka 12 [tega člena] na podlagi zahteve ugotovijo z odločbo.“

11 Člen 34a KOG določa:

„1. Stroški, ki jih ima [RTR] zaradi opravljanja nalog iz člena 17(3) in (4), povezanih s ‚poštno panogo', se po eni strani financirajo s finančnimi prispevki, po drugi pa iz zveznih proračunskih virov. Subvencija iz zveznega proračuna v letnem znesku 200.000 EUR se [RTR] izplača v dveh enakih obrokih, in sicer 30. januarja in 30. junija. [RTR] do 30. aprila naslednjega leta zveznemu ministru za promet, inovacije in tehnologijo predloži poročilo o uporabi teh sredstev in zaključni račun. Skupni znesek drugih stroškov [RTR], ki se pokrivajo iz finančnih prispevkov, lahko znaša največ 550.000 EUR na leto. Zadevni zneski se znižajo ali zvišajo od leta 2012 naprej, glede na spremembe indeksa cen življenjskih potrebščin za leto 2005, ki ga je objavil avstrijski zvezni statistični urad, ali indeksa za predhodno leto, ki ga je nadomestil.

2. Finančni prispevki prihajajo iz ‚poštne panoge'. ‚Poštna panoga' vključuje izvajalce poštnih storitev, za katere velja obveznost prijave na podlagi člena 25 Postmarktgesetz [(zvezni zakon o trgu poštnih storitev)] ali ki imajo koncesijo na podlagi člena 26 tega zakona.

3. Člen 34, od (3) do (15), se uporablja po analogiji, pri čemer se izraz ‚Telekom-Control-Kommission' nadomesti z izrazom ‚Post-Kontrol-Kommission'."

Dejansko stanje v sporu o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

12 Družba DHL je podjetje, ki deluje v sektorju kurirskih storitev in hitre pošte. Iz tega naslova med drugim zagotavlja sprejem, sortiranje, prenos in dostavo paketov do 31,5 kg ter pisnega materiala in dokumentov. Družba DHL dodatno ponuja številne storitve z dodano vrednostjo, kakršne so storitve sledenja paketov in zagotavljanja dostave ob določenem času.

13 Komisija za nadzor poštnih storitev je z odločbo z dne 23. aprila 2012 družbi DHL naložila, naj RTR nakaže finančne prispevke za obdobji od 1. julija do 30. septembra 2011 in od 1. oktobra do 31. decembra istega leta.

14 Ta odločba je bila sprejeta na podlagi člena 34(9) in (13) ter člena 34a KOG, ki določa, da se dejavnost RTR na eni strani financira s finančnimi prispevki izvajalcev poštnih storitev, ki delujejo na nacionalnem trgu, na drugi pa iz zveznih proračunskih virov.

15 Družba DHL je proti tej odločbi vložila tožbo pred predložitvenim sodiščem.

16 Družba DHL v utemeljitev svoje tožbe navaja, da člen 9(2), drugi pododstavek, četrta alinea, Direktive 97/67 določa, da se lahko samo od podjetij, ki zagotavljajo storitve, ki sodijo v okvir univerzalne storitve, zahteva, da prispevajo k operativnim stroškom RTR. KOG naj bi torej kršil to določbo s tem, ko je takšno obveznost naložil tako podjetjem, ki zagotavljajo storitve, ki sodijo v okvir univerzalne storitve, kot tudi podjetjem, ki izvajajo storitve, ki ne sodijo v ta okvir.

17 V teh okoliščinah je Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče, Avstrija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali Direktiva 97/67 […], zlasti člen 9 navedene direktive, nasprotuje nacionalni ureditvi, ki za izvajalce poštnih storitev, ne glede na to, ali opravljajo univerzalne storitve, določa obveznost sofinanciranja operativnih stroškov nacionalnega regulativnega organa?

2. V primeru pritrdilnega odgovora na prvo vprašanje:

   (a) Ali za obveznost financiranja zadošča, če zadevni izvajalec opravlja poštne storitve, ki se na podlagi nacionalne zakonodaje štejejo za univerzalne storitve, vendar presegajo minimalni obseg univerzalnih storitev na podlagi te direktive?

   (b) Ali je treba pri izračunu deleža finančnega prispevka podjetja postopati na enak način kot pri izračunu finančnih prispevkov v kompenzacijski sklad na podlagi člena 7(4) navedene direktive?

   (c) Ali v tem primeru spoštovanje načel nediskriminacije in sorazmernosti v smislu člena 7(5) [iste] direktive in upoštevanja ‚zamenljivosti z [univerzalno storitvijo]' v smislu uvodne izjave 27 Direktive 2008/6[…] zahteva, da se deleži, ki odpadejo na storitve z dodano vrednostjo, to je poštne storitve, ki so zunaj okvira univerzalne storitve, vendar so z njo povezane, izvzamejo iz izračuna in ne upoštevajo pri izračunu deleža?"

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

18 Predložitveno sodišče želi s prvim vprašanjem v bistvu izvedeti, ali je treba člen 9(2), drugi pododstavek, četrta alinea, Direktive 97/67 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, ki vsem izvajalcem v poštnem sektorju, vključno s tistimi, ki ne zagotavljajo storitev, ki sodijo v okvir univerzalne storitve, nalaga obveznost prispevanja k financiranju regulativnega organa, pristojnega za ta sektor.

19 Najprej je treba navesti, da je treba pri razlagi določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi njen okvir in cilje, ki jih uresničujejo predpisi, katerih del je. Tudi zgodovina določbe prava Unije je lahko vir informacij, ki so upoštevne za njeno razlago (glej sodbo z dne 2. septembra 2015, Surmačs, C-127/14, EU:C:2015:522, točka 28).

20 V zvezi s tem je treba navesti, prvič, da lahko države članice na podlagi člena 9(1) Direktive 97/67 za podjetja, ki so dejavna v poštnem sektorju, uvedejo splošna dovoljenja za storitve, ki so zunaj okvira univerzalne storitve, medtem ko lahko države članice na podlagi odstavka (2), prvi pododstavek, tega člena uvedejo postopke za odobritev za storitve, ki so zajete v okviru univerzalne storitve.

21 V členu 9(2), drugi pododstavek, te direktive so navedene obveznosti, ki se lahko zahtevajo za podelitev dovoljenj, ne da bi bilo opredeljeno na katero kategorijo dovoljenj - na tista, ki se nanašajo samo na storitve, ki sodijo v okvir univerzalne storitve, ali na tista, ki se nanašajo na vse poštne storitve - se ta pododstavek nanaša.

22 Na podlagi samega besedila člena 9(2), drugi pododstavek, Direktive 97/67 ni mogoče ugotoviti, ali se obveznosti, ki so navedene v različnih alineah člena 9(2), drugi pododstavek, te direktive, nanašajo na vse poštne storitve ali le na storitve, ki sodijo v okvir univerzalne storitve, ker se tam uporabljen izraz „dovoljenja" izrecno ne sklicuje niti na ureditev iz odstavka 1 tega člena niti na ureditev iz odstavka 2, prvi pododstavek, tega člena.

23 Drugič, iz analize celotne strukture člena 9(2), drugi pododstavek, Direktive 97/67 je razvidno, da je obveznosti iz te določbe – odvisno od tega, za katero obveznost gre – mogoče naložiti samo izvajalcem, ki zagotavljajo univerzalno storitev ali storitev, ki se šteje za takšno, ali pa vsem ponudnikom poštnih storitev.

24 Na eni strani člen 9(2), tretji pododstavek, te direktive izrecno določa, da je obveznosti in zahteve, ki so navedene v členu 9(2), drugi pododstavek, prva alinea, mogoče naložiti le imenovanim izvajalcem univerzalnih storitev v smislu člena 4 te direktive.

25 Države članice lahko poleg tega na podlagi člena 9(2), drugi pododstavek, tretja alinea, Direktive 97/67 dodelitev dovoljenja pogojijo z obveznostjo prispevka v kompenzacijski sklad, ki je določen v členu 7(4) te direktive. Ta določba se, glede na njeno besedilo, ne nanaša izrecno na izvajalce univerzalne storitve. Vendar pa je iz člena 7(3) te direktive razvidno, da je možnost držav članic, da vzpostavijo tak sklad, povezana z njihovo možnostjo uvedbe mehanizma za delitev neto stroškov obveznosti univerzalne storitve, če slednje pomenijo nepravično breme za izvajalce. Zlasti je iz uvodne izjave 27 Direktive 2008/6 glede obveznosti izvajalcev poštnih storitev, da prispevajo k financiranju univerzalne storitve, kadar je predviden kompenzacijski sklad, jasno razvidno, da bi morale države članice pri odločitvi o tem, od katerih podjetij se lahko zahteva, da prispevajo v kompenzacijski sklad, preučiti, ali je mogoče storitve, ki jih nudijo takšna podjetja, z vidika uporabnika šteti za storitve, ki sodijo v okvir univerzalne storitve.

26 Na drugi strani lahko države članice na podlagi člena 9(2), drugi pododstavek, druga alinea, Direktive 97/67 za podelitev dovoljenja naložijo zahteve glede kakovosti, dostopnosti in izvajanja teh storitev. Ker niso podane natančnejše navedbe, na katere storitve se ta obveznost nanaša, je treba poudariti, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 42 sklepnih predlogov, da iz pripravljalnih dokumentov v zvezi z Direktivo 2008/6 izhaja, da je zakonodajalec Unije nameraval odpraviti ne le zadnje ovire k popolnemu odprtju trga za nekatere izvajalce univerzalnih storitev, temveč tudi vse ostale ovire za izvajanje poštnih storitev. Glede na to, da ni navedb o nasprotnem, in ob upoštevanju narave zadevne obveznosti, je torej jasno, da se obveznost iz člena 9(2), drugi pododstavek, druga alinea, Direktive 97/67 lahko nanaša na vse izvajalce poštnih storitev.

27 Prav tako lahko države članice na podlagi člena 9(2), drugi pododstavek, peta alinea, Direktive 97/67 podelitev dovoljenja pogojujejo s spoštovanjem delovnih pogojev, ki jih določa nacionalna zakonodaja. Vendar pa ozki razlagi te določbe, kot pravilno trdi avstrijska vlada, tako da se nanaša le na izvajalce univerzalnih storitev, ni mogoče pritrditi, saj člen 9(1) te direktive podelitev splošnih dovoljenj, ki se nanašajo na storitve, ki so zunaj okvira univerzalne storitve, pogojuje z izpolnitvijo bistvenih zahtev iz člena 2, točka 19, te direktive, med katerimi so spoštovanje pogojev za zaposlitev, kot so določeni v nacionalni zakonodaji.

28 Tako je iz analize celotne strukture člena 9(2), drugi pododstavek, Direktive 97/67 razvidno, da v tej določbi uporabljen izraz „dovoljenja“ označuje tako dovoljenja iz člena 9(2), prvi pododstavek, kot tudi dovoljenja iz člena 9(1).

29 Tretjič, glede posebne obveznosti prispevanja k financiranju regulativnega organa, pristojnega za poštni sektor, ki je določena v členu 9(2), drugi pododstavek, četrta alinea, Direktive 97/67 in ki je predmet prvega vprašanja za predhodno odločanje, je treba ugotoviti, da se dejavnosti, za katere so pristojni nacionalni regulativni organi, nanašajo na celotni poštni sektor in ne samo na storitve, ki sodijo v okvir univerzalne storitve.

30 Člen 22(1) te direktive namreč določa, da države članice imenujejo enega ali več nacionalnih regulativnih organov za poštni sektor. Odstavek 2 tega člena sicer določa, da imajo navedeni organi nalogo, da zagotovijo upoštevanje obveznosti, ki izhajajo iz te direktive, zlasti z vzpostavitvijo nadzornih in regulativnih postopkov za zagotavljanje univerzalne storitve. Vendar ta določba prav tako določa, da so lahko isti organi zadolženi za zagotavljanje upoštevanja predpisov o konkurenci v celotnem poštnem sektorju.

31 Kot je generalni pravobranilec poudaril v točki 46 sklepnih predlogov, glede na to, da je zakonodajalec Unije vlogo in naloge nacionalnih regulativnih organov zasnoval tako, da morajo koristiti vsem udeležencem poštnega sektorja, je treba člen 9(2), drugi pododstavek, četrta alinea, Direktive 97/67 razlagati tako, da lahko obveznost prispevanja k financiranju dejavnosti teh organov v zameno velja za vse izvajalce poštnih storitev.

32 Glede na navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 9(2), drugi pododstavek, četrta alinea, Direktive 97/67 razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni zakonodaji, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, ki vsem izvajalcem v poštnem sektorju, vključno s tistimi, ki ne zagotavljajo poštnih storitev, ki sodijo v okvir univerzalne storitve, nalaga obveznost prispevanja k financiranju regulativnega organa, pristojnega za ta sektor.

Drugo vprašanje

33 Glede na odgovor na prvo vprašanje na drugo vprašanje ni treba odgovoriti.

Stroški

34 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

Člen 9(2), drugi pododstavek, četrta alinea, Direktive 97/67/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. decembra 1997 o skupnih pravilih za razvoj notranjega trga poštnih storitev v Skupnosti in za izboljšanje kakovosti storitve, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2008/6/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. februarja 2008, je treba razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni zakonodaji, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, ki vsem izvajalcem v poštnem sektorju, vključno s tistimi, ki ne zagotavljajo poštnih storitev, ki sodijo v okvir univerzalne storitve, nalaga obveznost prispevanja k financiranju regulativnega organa, pristojnega za ta sektor.

Podpisi